

TUĞ

renkli bir örnektir. Tuğ saçaklarının başlangıç yerinde tombak bilezik ve bundan sarkan iki halka sallanmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Marsigli, *Osmanlı İmparatorluğunun Askeri Vaziyeti*, tür.yer.; Mahmud Şevket Paşa, *Osmanlı Teşkilât ve Kıyâfet-i Askeriyyesi*, İstanbul 1325, I, 38; Uzunçarşılı, *Saray Teşkilâtı*, s. 243, 275; Bahaeddin Ögel, *Türk Kültür Tarihine Giriş: Türklerde Tuğ ve Bayrak*, Ankara 1984, s. VIII-IX, 1, 3, 7; a.mlf., "Tuğ", *İA*, XII/2, s. 1-5; E. Petrasch v.dğr., *Die Karlsruher Türkenbeute*, München 1991, s. 77; Emel Esin, *Türklerde Maddi Kültürün Oluşumu*, İstanbul 2003, s. 186-187, rs. 185, 198-201; Yaşar Çoruhlu, *Türk Mitolojisinin Ana Hatları*, İstanbul 2010, s. 162-163, 166; Tülin Çoruhlu, "Savaş ve Sanat", *P Sanat Kültür Antika*, sy. 30, İstanbul 2003, s. 80-86, 95; Pakalın, III, 522-523.

TÜLİN ÇORUHLU

TUĞLUKÂBÂD

(تعلق آباد)

Tuğlukular döneminde
Delhi yakınında kurulan şehir.

Afganistan'ı ele geçiren Çağataylılar'ın Hindistan'a akın yapmaları ve Delhi'yi iki defa abluka altına almaları Delhi Türk sultanlarını müstahkem kale-şehirler kurmaya sevketmiştir. Melik Gazi unvaniyla tanınan Tuğluklu hânedanının kurucusu Gıyâseddin Tuğluk'un (1320-1325) Yeni Delhi'nin yaklaşık 15 km. güneydoğusunda kurduğu Tuğlukâbâd şehri de bunlardan biridir. Tuğlukâbâd'in mimarı, aslen Anadolu bir kumandan olan, şahne-i imâret Melikzâde Ahmed b. Ayaz-ı Rûmî'dir. Arkeolojik buluntulara ve kaynakların verdiği bilgilere göre şehirde halkın temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek su ve yiyecek depoları, alışveriş merkezleri, camiler, evler, hükümdar sarayı, çevgân alanları, tören ve toplantı yerleri, surlar ve istihkâmlar bulunuyordu. Bu tarz şehirlerden ilki, Delhi Türk Sultanı Alâeddin Halacî tarafından 1303 yılında kurulan Delhi yakınlarındaki Sîrî'dir. Ancak bu şehirden günümüze birkaç duvar yıkıntısı dışında hiçbir şey kalmamıştır. Tuğlukâbâd ise aynı amaçla tesis edilen şehirlerin zamanımıza en iyi korunarak ulaşanıdır. İlk kuruluşunda Delhi'den ayrı bir şehir gibi olan Tuğlukâbâd, Delhi'nin çok hızla büyümesi sonucunda bu şehrin sınırları içinde bir semt durumuna geldi.

İbn Battûta'ya göre Tuğlukâbâd'in kuruluş sebebi, Halacîler'den Kutbüddin Mübârek Şah'ın Melik Gazi Tuğluk'a bir gün sultan olması halinde yeni bir şehir kur-

masını tavsiye etmesidir. Bununla birlikte o dönemde Hindistan hükümdarları arasında yeni başşehir inşası eğilimi yanında Tuğlukâbâd'in yeni bir hânedanın kuruluşunun göstergesi olduğunu da göz önünde bulundurmak gerekir. Tuğlukâbâd'in Gıyâseddin'in saltanatının ilk iki yılı içinde tesis edildiği anlaşılmaktadır. Nitekim Berenî, 721 (1321) yılı olaylarından bahsederken genel kabullerin hâlâ Sîrî'deki Halacîler'in sarayında yapıldığını, ancak Varangal'ın yeniden fethinin (723/1323) hem Sîrî'de hem Tuğlukâbâd'da kutlandığını belirtmektedir. Dolayısıyla Tuğlukâbâd'in 1323'te başşehir olduğu ve Sultan Gıyâseddin, emirler, melikler, âlimler ve devlet ricâlinin burada evler yaptırıp oturmaya başladıkları anlaşılmaktadır.

Şehir, Gıyâseddin Tuğluk Şah'ın ölümünden sonra kısa bir süre daha devlet merkezi olarak kaldı. Muhammed Şah Tuğluk, babasının veliahdı sıfatıyla Tuğlukâbâd'da tahta oturdu. Fakat kırk gün sonra Delhi'ye gitti ve âdete uygun biçimde eski sarayda tahta çıktı. Ardından saray ve hükümet binalarının bulunduğu Tuğlukâbâd'a kısa bir süre için geri döndü (725/1325). Muhammed Şah, bastırdığı bilyon (alaşım) paraları tedavülden kaldırmak istediğinde bunları altın ve gümüş paralarla değiştirme işini de Tuğlukâbâd'da gerçekleştirdi.

Tuğlukâbâd, Muhammed Şah Tuğluk'un tahta çıkmasından sonra önemini kaybetmeye başladı. Onun ilk icraatlarından biri

babasının sarayını terketmek ve kendisine başka bir saray yaptırmak oldu. Şüphesiz bu davranışı kendisinden önceki sultanların ve babasının uyguladığı bir âdetti. Muhammed Şah Tuğluk, Tuğlukâbâd'in dışında Âdilâbâd şehrini inşa ettirdi. Ardından yeni yaptırdığı Cihanpenâh'a taşındı. Başşehirin Devâgiri'ye (Devletâbâd) taşınmasından sonra Delhi'ye ve Cihanpenâh'a döndüyse de Tuğlukâbâd'da oturmadı. İbn Battûta'nın seyahati esnasında Tuğlukâbâd artık başşehir değildi, fakat eski ihtişamından henüz bir şey kaybetmemişti. Ayrıca şehirde kiremitleri altınla yaldızlanmış, göz kamaştırıcı görkemli bir köşk vardı. Rivayete göre Tuğluk Şah bu saraydaki havuzun içinde altın eritmiş ve havuz tek parça altına dönüşmüştü. Firûz Şah Tuğluk ise (1351-1388) Delhi'yi imar ettirdi ve yeni binalar yaptırdı. Ancak Tuğlukâbâd bu imar çalışmaları içinde yer almadı. Firûz Şah da kısa süre sonra Delhi'nin bir başka bölümünde yaptırdığı Firûzâbâd'a taşındı. Böylece Tuğlukâbâd kaderine terkedildi.

Tuğlukâbâd'dan günümüze sağlam olarak ulaşan tek yapı şehrin dışında bulunan Gıyâseddin Tuğluk Şah'ın türbesidir. Şehir üç müstahkem bölgeye ayrılmıştır: Aşağı şehir (pâyîn-şehr), yukarı şehir (bâlâ-şehr) ya da kale (hisâr) ve saray. Şehir bu yapısıyla İslâmî-Horasânî tarzda olup planı Tûs, Nişâbur ve Büst şehirlerine benzetilmektedir. Şehrin kurulduğu arazi muson yağmurları mevsiminde suyun toplandığı

Tuğlukâbâd'dan bir görünüş

havza ile çevrili bir tepedir. Birçok su benninin inşasıyla şehrin güneyinde kalan arazi büyük bir göl haline getirildi. Sultan Gıyâseddin, türbesini bu gölün ortasında yaklaşık 300 metrelik bir geçit yolla kaleye bağlı suni bir adanın üzerine yaptırdı. Tuğlukâbâd'ın çevresi yaklaşık 6 km. uzunluğunda, şehirdeki ana caddeler 2 kilometreden biraz kısadır. Şehrin dış hatları geometrik formda olmayıp kayalık tepenin sınırlarını takip ettiğinden girintili çıkıntılı yamuk biçimindedir. Şehir, üzerinde büyük yuvarlak kulelerin bulunduğu sağlam duvarlar tarafından korunmaktadır. On ikisi dışa açılan, ikisi dış kale ile şehir arasında, biri de dış kaleyi iç kaleye bağlayan olmak üzere toplam on beş kapısı vardır. Bunlara Muhammed Şah Tuğluk'un kendi sarayına giriş için yaptırdığı Âdilâbâd Kapısı da eklenirse bu sayı on altıya çıkar. Günümüze iyi durumda ulaşan Andheri Kapısı dışındaki bütün kapılar haraptır. Şehrin inşasında gereken taşlar yine şehrin kurulduğu yerden sağlanmış, kale ve iç kaledeki bazı taş ocakları su deposu haline getirilmiştir.

Surların yapımında kullanılan taşlar büyük ebattadır ve ortalama 50 x 50 x 200 cm. boyutlarındadır. Surların kalınlığı çeşitlilik gösterir. Bazı yerlerde doğrudan sarp kayalar üzerine yapılan duvarlar oldukça incedir; ancak diğer yerlerde surların kalınlığı 10 metreyi bulmaktadır. Surların yüksekliği dış ve iç kalenin bazı bölümlerinde 30 metreye ulaşmaktadır. Fakat ortalama yükseklikleri 10-15 m. arasındadır. Hem surlar hem kuleler dıştan ve kale alanında temelden yukarı doğru meyilli olup üç katlı bir savunma sistemine sahiptir. İlk katın çok keskin bir eğimi vardır; 12 m. yüksekliğinde, 2 metreden daha geniştir ve bütün kale ile iç kaleyi çevreler. Bu güçlü savunma sistemi kaleye heybet vermektedir. İç kale sultana ait özel binaların yer aldığı en sağlam bölümdür. İç kalenin tek kapısı dış kaleye açılan batı duvarının ortasında bulunmaktadır. Bundan başka muhtemelen gizli yollarla çıkışa giden küçük bir kapı daha vardır. İç kaledeki en belirgin yapı hemen hemen ortada yer alan Cihannümâ adlı köşktür. Planı kare şeklinde bir platform üzerinde basamaklı bir piramit formunda olup etrafı saray yapılarıyla çevriliydi. İç kalede su ihtiyacını karşılamak üzere bir sarnıç, ayrıca küçük bir mesjid bulunuyordu. Tuğlukâbâd'da 180 x 120 m. boyutlarında sarayın avlusuna bakan geniş bir meydan vardı. Burası çevgân alanı değil büyük ihtimalle törenler ve

saray toplantıları için kullanılıyordu. Bu mimari özellikleriyle Tuğlukâbâd, Hindistan'da sonraki tarihlerde inşa edilen kale-şehirlere örnek olmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

Bereni, *Târîh-i Firûz Şâhî* (nşr. Seyyid Ahmed Han), Osnabrück 1981, s. 449-450, 456, 476; İbn Battûta, *Seyahatnâme* (trc. M. Sait Aykut), İstanbul 2004, II, 612, 644; Seyyid Ahmed Han, *Âşâr-ü's-şanâid*, Leknev 1876, s. 19-20; M. Shokoohy - N. Shokoohy, "Tuğluqâbâd, The Earliest Surviving Town of the Delhi Sultanate", *BSOAS*, LVII/3 (1994), s. 516-550; K. A. Nizami, "Delhi", *DİA*, IX, 126.

S. HALUK KORTE

TUĞLUKLULAR

Delhi'de hüküm süren Türk-İslâm hânedanı (1320-1414).

Hânedanın kurucusu Gıyâseddin Tuğluk, Sind ile Türk ülkeleri arasında kalan dağlık Karavna bölgesi Türkler'indedir. Alâeddin Halaçî devrinde (1296-1316) Hindistan'a gelerek sultanın Sind ve Mültan valisi olan kardeşi Uluğ Han Elmas'ın hizmetine girdi, ordunun yaya ve atlı sınıflarında yer aldıktan sonra emirliğe yükseldi. Moğollar'a karşı yapılan savaşlarda gösterdiği başarılar neticesinde ün kazandı ve "Melik Gazi" unvanıyla anılmaya başlandı. Uzun yıllar kuzeybatı sınırı eyaletlerinden Dipâlpûr, Sâmâna ve Mültan'ın idareciliğini yürüttü ve Kutbüddin Mübârek Şah'ın hükümdarlığı sırasında (1316-1320) aynı görevi sürdürdü.

Saltanat nâibi Hüsrev Han 720'de (1320) Kutbüddin Mübârek Şah'ı öldürerek tahta çıktı. Mühtedi bir Hindu olan Hüsrev Han ülkede Hinduğun yeniden üstünlük kazanması için girişimlerde bulundu. Melik Tuğluk ona tâbi olmayı reddetti ve İslâm hâkimiyetini yeniden sağlamak amacıyla emrindeki kuvvetlerle Delhi üzerine yürüdü. Lohrâvat ovasında yapılan savaşı Tuğluk kazandı. Hüsrev Han kaçtıysa da yakalanarak idam edildi. Ertesi gün saraya gelen Tuğluk, Halaciler'den hiçbir şehzadenin hayatta kalmadığını öğrenince tahta oturdu (1 Şâban 720/6 Eylül 1320). Tuğluk Şah'ın ilk işi tarımı teşvik edici tedbirler almak oldu. Çiftçilerin ödediği arazi vergilerini önemli ölçüde hafifletti. Taşra idarecilerinin çiftçilere vergi konusunda zulüm yapmalarını önleyen kanunlar koydu. Ardından orduyu yeniden teşkilâtlandırdı.

Delhi'deki hânedan değişikliğinden sonra tâbi Hindu racalarından Varangal Racası Pratap Rudra Deva bağımsız hareket

etmeye başladı. Bunun üzerine Tuğluk Şah, oğlu Uluğ Han Fahreddin Muhammed Cavna (Cüne) Han'ı 721'de (1321) kalabalık bir orduyla Varangal'e gönderdi. Cavna Han, Varangal'i kuşattıysa da orduda çıkan karışıklıklar yüzünden başarılı olamadı ve Delhi'ye döndü. Tuğluk Şah, başta şair Ubeyd ve Şeyhzâde Dimaşki olmak üzere askerleri isyana teşvik edenleri idam ettirdikten sonra Cavna Han'ı yeniden Varangal'e gönderdi (723/1323). Önce Varangal civarını ve Bîder bölgesini ele geçiren Cavna Han ardından Varangal'i zaptetti. Merkezi Varangal olan Telingana Racalığı merkeze bağlı bir eyalet haline getirilerek toprakları iktâlara ayrıldı. Adı Sultanpûr olarak değiştirilen Varangal'de bir cami inşa edildi. Cavna Han, Varangal'den geri dönüşü sırasında Raca II. Bhânudeva idaresinde Utkala Racalığı'nın hâkimiyet sahası olan Orissa'yı da (Cacnagar) ele geçirdi. Öte yandan Bengal hâkimi Şemseddin Firûz Şah'ın 718 (1318) yılında vuku bulan ölümünün ardından oğulları arasında saltanat mücadelesi başlamıştı. Bunlardan Nâsirüddin'in Delhi Sultanlığı'ndan yardım istemesi Tuğluk Şah'a Bengal'e müdahale fırsatı verdi. Tuğluk Şah'ın kuvvetleri, Nâsirüddin Şah ile birleşerek muhalifleri mağlûp ettiler, kardeşlerden Gıyâseddin Bahadır'ı esir aldılar. Nâsirüddin Şah vasal hükümdar sıfatıyla Leknevtî'de Batı Bengal tahtına geçirildi. On üç yıldan beri Bahadır'ın idaresindeki Doğu Bengal ise merkeze bağlı bir eyalet haline getirildi. Tuğluk Şah daha sonra Tirhut üzerine yürüdü ve iki üç haftalık bir kuşatmanın ardından burayı fethetti. Sefer dönüşü Tuğlukâbâd yakınlarındaki Afganpûr köyünde oğlu Fahreddin Cavna Han'ın düzenlediği karşılama töreni sırasında kurulan ahşap köşkün çökmesi sonucu öldü (725/1325). Yerine veliaht tayin ettiği Cavna Han, Muhammed Şah unvanıyla tahta çıktı. Cavna Han, Halaciler devrinde "dâdbeg" ve "âhûrbeğ" olarak görev yapmış, babası Tuğluk'un tahta çıkması üzerine "Uluğ Han" unvanıyla veliaht tayin edilmişti.

Yeni sultan, öncelikle amcazadesi Sagar Valisi Bahâeddin Gerşâsb'ın isyanıyla uğraşmak zorunda kaldı. Kampila racasıyla ittifak kuran Bahâeddin aylar süren bir takipten sonra yakalanıp idam edildi (727/1327). Ertesi yıl Dekken'deki Kondhana Kalesi sekiz aylık bir kuşatma sonucunda Hindular'ın elinden alındı. Muhammed Şah, Güney Hindistan'da yapılan fetihler sebebiyle orada yeni bir başşehir kurma fikrini benimsedi. Bu amaçla Devâgiri'yi (Deogiri) yeniden inşa ettirdi ve Devletâ-